

Paul van Loon's

Foeksia
DE MINHEKS

Foeksia en de Wensdag

Tekeningen Saskia Halfmouw

Leopold / Amsterdam

In een Heksenbos hier ver vandaan woont
Kwark, de tovenaar met het houten been.
Op een dag vond hij een ei.
Uit dat ei kwam een piepkleine miniheks.

‘Papa!’ zei het miniheksje.
‘Ik noem je Foeksia,’ zei
tovenaar Kwark blij.

Foeksia gaat naar school bij juf Minuul.
In de klas zitten alleen maar mini-
heksen.
Grit en Murmeltje zijn niet aardig.
Maar Grobje is haar beste vriendin.

Foeksia heeft een geheim vriendje.
Tommie is een echt mensenkind.
Samen beleven ze grappige
avonturen!

www.deminiheksfoeksia.nl

Inhoud

Woensdag	5
Wensdag	7
Groot	11
Maxiheks	14
Wie?	16
Minuul	19
Wegwezen!	22
Weg	25
Help	27
Tommie	29
Traan	31
Terug	33
Wensdag	36

Hallo lieve minihexen en heksters 40

Woensdag

‘Alle salamanders!’

Kwark de tovenaar pakt zijn been vast.

Dat been is van hout.

‘Wat is er, papa?’ zegt Foeksia.

Ze ligt te luiëren in Kwarks baard.

Dat doet ze wel vaker.

De baard van Kwark is heel lang.

Foeksia kan er een nestje in maken.

‘Jeuk!’ roept Kwark.

‘Jeuk aan mijn houten been.

Dat is zo lastig.

Ik wil dat het ophoudt.

Nu meteen.’

Verbaasd kijkt hij naar zijn been.

‘Alle salamanders!’

‘Wat is er nu, papa?’ zegt Foeksia.

‘Het jeukt niet meer!’ roept Kwark.

‘Hoera.

Ik wenste dat het niet meer jeukte.

En toen...’

Hij kijkt Foeksia met grote ogen aan.

‘Wacht eens.

Wat voor dag is het vandaag?’

Foeksia kruipt uit de baard.

‘Eh, woensdag, geloof ik.’

‘Woensdag?’

Er komt een rimpel in Kwarks voorhoofd.

‘Woensdag, woensdag,’ mompelt hij.

‘Er was iets met woensdag.

Wat was dat ook weer?’

Hij hobbelt naar zijn boekenkast.

‘Eens even kijken, Foeksia.’

Kwark bladert door een dik boek.

‘Woensdag, woensdag,’ mompelt hij.

‘Ah, zie je wel.

Ik wist het.

En hier staat het.’

‘Wat dan, papa?’ vraagt Foeksia.

Kwark wijst in het boek.

‘Vandaag is het geen gewone woensdag.

Het is...’

Wensdag

‘Wensdag,’ zegt Kwark.

‘Zo heet deze dag vandaag, Foeksia.

Niet woensdag, maar Wensdag!’

Foeksia giechelt.

‘Wat grappig, papa.

Maar wat betekent dat, Wensdag?’

‘Ha!’ zegt Kwark.

‘Wensdag is een heel bijzondere dag.

Maar eens in de honderd jaar is het Wensdag.

Op die dag mag je een wens doen.

Eentje maar.

Ik heb net gewenst dat mijn houten been niet meer jeukte.

Die wens is uitgekomen.’

Foeksia kijkt de tovenaar peinzend aan.

‘Wat jammer, papa.’

‘Wat bedoel je, Foeksia?’

Foeksia trekt aan de baard van Kwark.

‘Nou, je had iets heel anders kunnen wensen.’

‘Wat dan, Foeksia?’

Foeksia wijst naar het houten been van Kwark.

‘Een echt been, papa.
Dat had je kunnen wensen.
Maar nu kan dat niet meer.
Want je mag maar één wens doen.’
‘Alle salamanders!’ roept Kwark.
‘Je hebt gelijk, Foeksia.
Wat dom van mij.
En nu is het te laat.
Ik had beter moeten nadenken.
Een wens moet je niet zomaar doen!’
Hij klopt zachtjes op zijn houten been.
‘Nou ja.
In elk geval heb ik geen jeuk meer.’
‘Mag ik nou ook een wens doen, papa?’
vraagt Foeksia.
Kwark knikt.
‘Maar heel voorzichtig, hoor.
Een wens kan gevaarlijk zijn.
Je kan hem niet meer ontwensen.’
Foeksia knikt.
‘Ik zal eens heel goed denken, papa.’

Foeksia denkt de hele dag diep na.
‘Weet je het al?’ vraagt Kwark aan het einde

van de ochtend.

‘Nog niet, papa.

Ik denk nog na.’

‘Weet je het al?’ vraagt Kwark in de middag.

‘Nog niet, papa.

Nog even goed denken.’

‘Weet je het al?’ vraagt Kwark in de avond.

‘Nog niet, papa.

Nog een keer heel goed denken.’

Foeksia denkt en denkt en denkt.

Wat zal ik wensen?

Als ze in haar bed ligt, denkt ze nog steeds.

En dan, opeens...

Vlak voor ze in slaap valt, weet Foeksia het.

Zachtjes fluistert ze haar wens in het donker...

Groot

Vroeg in de ochtend wordt Foeksia wakker.

Er zit een mus in het raam.

Hij fluit luidkeels.

‘Wie wie wie ben jij?’

Verbaasd gaat Foeksia rechtop zitten.

‘Wie ben ik?’

Dat weet jij toch wel, mus.

Ik ben Foeksia en...

Au!’

Foeksia stoot haar hoofd.

Wat gek.

Die balk zat eerst veel hoger.

En haar voeten steken ver over de rand van haar bed.

Haar bed is te klein.

Hoe kan dat?

Foeksia stapt uit het bedje.

Bam!

Alweer stoot ze haar hoofd.

Wat raar, denkt Foeksia.

Nog een balk die laag hangt.

Vlug loopt ze naar de woonkamer.

‘Papa, papa, wat raar...’

Kwark zit in zijn schommelstoel.

Verbaasd kijkt hij opzij.

‘Dag juffrouw.

Wie bent u?

Wat doet u in mijn huis?’

Foeksia giechelt.

‘Doe niet zo gek, papa.

Ik ben het!

Foeksia.’

Kwark knippert met zijn ogen.

Hij knijpt in zijn neus.

Hij trekt aan zijn baard en schudt zijn hoofd.
'Nee, ik droom niet,' mompelt hij.
Dan kijkt hij weer naar Foeksia.
'Foeksia?
Jij bent het echt?
Maar... je bent zo groot!
Zelfs groter dan ik ben.
Hoe kan dat?'
Foeksia kijkt naar haar handen.
Naar haar armen.
Naar haar voeten en benen.
Ze kijkt scheel naar haar neus.
Alles is groter.
Ook haar jurk is gegroeid.
En zelfs haar heksenhoed.
Opeens snapt Foeksia het.
'Door Wensdag, papa,' zegt Foeksia.
'Voor ik ging slapen wenste ik iets.
Ik wenste dat ik geen miniheks meer was.
Ik wilde groot zijn.
Een maxiheks.
En dat is gelukt.
Wakkabakkaboe!'